

Szabó J. Róbert lelkipásztor | 2021. 04. 03. | János szemével 7.

KÖVEKBŐL FIAK

János 19,38-42.

KEDVES TESTVÉREIM!

1. Bevezetés

Elvégeztetett! És fejét lehajtva, kilehelte lelkét. ^{Jn. 19,30.} És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak. A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Ezek kijöttek a sírokból... ^{Mt. 27,51-53a.} A római katonák még végig csinálják mindazt, amit ilyenkor szokás. Napnyugtával kezdődik a zsidó húsvét, igyekezniük kell. Majd minden elcsendesedik, és ami ezután jött az az emberi történelem talán legsötétebb időszaka. Péntek napnyugtától vasárnap hajnalig a legreménytelenebb sötétség borítja be a tanítványok és szimpatizánsok szívét. Jézus meghalt ehhez nem fér semmi kétség. A szép álmok, reménységek, hitek, várakozások összetörtek, és nem maradt utánuk csak mély, síri csend és üresség.

Tudom szinte lehetetlen a sötétség és csend óráit nem húsvét öröme felől nézni. De mégis próbáljuk meg! Jézus halála után úgy érezték magukat Jézus követői, mint amikor egy beteggel, aki reménykedett, közli az orvosa, hogy nincs tovább. Mint amikor egy életért minden erejüket megfeszítve küzdenek orvosok és ápolók, és egyszer csak belezúg a csendbe az a gyűlölt géphang, ami jelzi minden hiába volt. Mint amikor minden összeomlott, minden elveszett, és nincs esély, hogy a tegnap visszajöjjön, és fogalmad sincs, hogy hogyan élsz, hogyan lépsz tovább. Ez a tehetetlenség, keserűség, bénító félelem zuhant azokra, aki Jézust követték, és ebben ott és akkor, Jézus halála után, semmi sem volt még húsvét örömeiből. Mert ott és akkor, Jézus halála után, a tanítványok közül senki sem számított arra, hogy ezek az órák nem a végét, hanem valójában a kezdetét jelentik valami katartikus csodának. A csodának, ami után a világ már nem lesz az a hely, mint ami előtte volt!

2. Két ember a semmiből

Ebben a reménytelen helyzetben, biztonságos rejtekükből, szinte a semmiből előlép két ember. Két ember, akire bizonyára senki sem számított. Az egyikük egy Jeruzsálemtől mintegy 30 km-nyire északnyugatra fekvő kis településről, Arimátiából, Sámuel próféta szülő falujából származott. *Józsefnek* hívták. A másikuk ismerős, *Nikodémus*, ő volt az az idős tanító, aki egyszer egy éjszakán Jézussal beszélgetett. Jézus ebben a késői beszélgetésben szembesíti őt élete legnagyobb problémájával: **Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.** ^{Jn. 3,3.}

Mind a ketten gazdagok, mind a ketten elismertek, tekintélyes vezető emberek, a

zsidó nagytanács: a Szanhedrin megbecsült tagjai. **Józsefre** János így hivatkozik: **aki Jézus tanítványa volt** ^{Jn. 19,38a}, és **maga is várta Isten országát.** ^{Mk. 15,43} **Nikodémusról** ezt nem tudjuk meg, de a keresztény hagyomány szerint, hogy így volt-e nem tudom, pünkösd után őt is ott találjuk az első keresztények között. Ki számított erre a két emberre? És pont rájuk? Hogy ebben a reménytelen, veszélyes és félelmetes időben ezek ketten lépnek elő, hogy eltemessék Jézus testét?!

3. Hol voltak eddig?

Joggal merül fel bennünk ez a kérdés. Igaz, Nikodémus egyszer szót emelt Jézusért, egy vitában, ami Jézus Messiás voltáról szólt ^{Jn. 7,50}, de miután letorkollják, nem hallatta a hangját többé. De Józsefről csak Jézus halála után hallunk először.

János két dologgal magyarázza azt, hogy József és Nikodémus eddig rejtőzködött. (1) **József, aki Jézus tanítványa volt – de csak titokban, mert félt a zsidóktól...** - olvassuk róla, de szinte biztos, hogy ugyanez Nikodémusra is igaz volt. Mind a ketten féltek. Féltették a tekintélyüket, a rangjukat, a társadalmi helyzetüket, a hírnevüket, és talán az életüket is, amekkora gyűlölet tombolt társaik között Jézus személyét illetően. Példájukból is jól érzékelhető, hogy az emberektől való félelem milyen hihetetlen visszatartó erő tud lenni. (2) János másik megjegyzése, ami nagyon is vonatkozhatott rájuk így szól: **Jóllehet a vezetők közül is sokan hittek benne, mégsem vallották meg ezt a farizeusok miatt, nehogy kizárják őket a zsinagógából; mert többre becsülték az emberektől nyert dicsőséget, mint az Isten dicsőségét.** ^{Jn. 12,42-43}

S különösen ez utóbbi az, ami elgondolkoztató! József és Nikodémus jobban féltek az emberektől, mint Istentől. S mielőtt könnyelműen ítélnénk felettük, gondoljunk önmagunkra! Hányszor nem szóltunk, amikor szólunk kellett volna? Hallgatunk, amikor bizonyágot kellett volna tennünk Jézusba vetett hitünkről? Nem ugyanaz munkált bennünk is, mint ebben a két emberben? Nem azért lapítottunk, mert féltettük a megítélésünket, mert nem akartunk nevetségessé válni? Mi talán jobbak vagyunk, mint ez a két ember?

4. Kövekből fiak

Ez a két ember, aki Jézus életében nem mert kilépni az árnyékból és vállalni a véleményét, akkor, amikor mindenki, aki addig Jézus mellett állt, elmenekül, ők ketten kilépnek az árnyékból, hogy állást foglaljanak! S nem is akárhogyan!

József szívességet kér a római Pilátustól, **bátran bement** ^{Mk. 15,43} hozzá, kikéri egy keresztre feszített bűnöző holttestét, hogy királyhoz méltó módon, minden zsidó szokás betartva eltemesse őt. Nem is akárhová: ... **a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott.** ^{Mt. 27,60} – ahogyan Máténál olvassuk. De Nikodémus is meghozza a maga áldozatait, és ő sem kevésbé bátor és bőkezű, mint József! **Ő mirhából és aloéból készült olajat hozott, mintegy száz fontnyit.** ^{Jn. 19,39b} Ez a mennyiség kb. 34 kiló drága import olajat jelentett, aminek horribilis volt az értéke.

Ez a két tehetős ember, közös erővel leveszik Jézus véres testét a keresztről. Ezzel, mert megérintenek egy holttestet, vallásuk előírásai szerint mindketten beszeny-nyezik magukat, és éppen az ünnep előtt. Jézust maguk vásárolta gyolcsokba ta-karták az illatszerekkel együtt, ahogyan a zsidóknál szokás volt temetni. Elviszik Jézus testét a sírhoz, hogy megadják neki a végtisztességet. És mindezt nem szol-gáikkal végeztetik el, mint más körülmények között tették volna, hanem mindeze-ket ők ketten, a saját kezükkel végzik el.

És már nem törődnek semmivel! Sem hírnévvel, sem tekintéllyel, sem azzal, hogy mit fognak szólni vagy tenni ellenük a nagytanácsbeli társaik! Már nem félnek, nem keresik a maguk dicsőségét, az emberek elismerését, de mindaz, amit tesznek egy-értelmű és néma állásfoglalás a Megfeszített mellett, aki nem úgy temetnek el, mint egyszerű vándortanítót, hanem úgy, mint a zsidók királyát, a királyukat. Mert a te-metés módja, az ahogyan ez a két ember eltemette Jézust, egyedül csak a kirá-lyoknak járt. Így teljesedett be az, amit Jézus a farizeusoknak mondott, így lettek a „kövekből fiak” azok, akikre senki sem számított.

5. Fontos láncszemek

S ez a két ember tudtán kívül valami olyat tett, amire nem is gondoltak volna! Tet-tükkel tudtukon kívül Jézus Krisztus feltámadását készítették elő!

Mert ha ők ketten nem elég bátrak ahhoz, hogy eltemessék Jézust, a mi Urunk úgy végezte volna, ahogyan abban a korban minden bűnöző végezte, akit keresztha-lálra ítélték. Az, aki ilyen halált halt, az nem érdemelt emberhez méltó temetést! Az ilyen bűnözők testét temetetlenül egy közös, nyitott sírba hajították, hogy a mada-ruk és a vadállatok tűntessék el. Netán elégették, hogy ne bűzölögjön, amikor rot-had.

De azzal, amit József és Nikodémus tett, tudtukon kívül egy messiás próféciát tel-jesítenek be: **Gonosztevők között jelölték ki sírhelyét, de a gazdagok sírjába ke-rült.** ^{53,9.} – olvassuk Ézsaiás jövendölését. Arról nem is beszélve, hogy tettük egyér-telművé teszi, hogy Jézus halott volt, és nem tetszhalott, ájult vagy eszméletét vesztett, amikor eltemették. Azzal, hogy Jézust testét sírba temették, megakadá-lyozták, hogy ellenségei ellopják Jézus testét a temetetlen halottak közül. Azzal, hogy új és üres sírba temették, nem lehetett belekötni a feltámadásba, mert nem lehetett összekeverni ezt a sírt egy másikkal.

Ez a két ember így lett a lehető legfontosabb pillanatban Isten eszköze! Akkor, ami-akor cselekedtek, amikor mások nem mertek, és azt cselekedték, ami nélkül nem úgy, nem ilyen elemi erővel robbant volna be az örömhír: Jézus él! Feltámadott!

6. Befejezés

Bárcsak eljutnál odáig, hogy már ne az emberektől félj jobban, attól, hogy ki és mit fog mondani vagy tenni a környezetekben, ha meg tudja kié az életed! Hanem

jobban tartanál Jézus szavaitól: **Mert ha valaki szégyell engem és az én beszéde-
imet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja,
amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.** Mk. 8,38.

Kész vagy-e feladni a magad inkognitóját a családotban, a munkahelyeden, a ba-
rátaid között? Kész vagy-e kilépni az árnyékból, és vállalni azt, hogy számodra
több Jézus? Kész vagy-e meghozni a magad áldozataid ezért, éppen úgy, aho-
gyan azt József és Nikodémus tette? Talán te vagy a hiányzó láncszem Isten egyik
tervében és csodájában! S az egész csak azért várat magára, mert jobban félsz az
emberektől, minthogy engedelmessédj a Szentlélek indításának. Talán te vagy a
hiányzó láncszem egy barátod megtérésében, egy gyülekezeti szolgálatban, vala-
hol és valamiben a környezetben, hogy egy jó ügy előre mozduljon, valaki boldog
legyen. A lényeg: Isten használni akar! Téged is! A gyávát, a bátortalant, aki önma-
gadat alkalmatlannak tartod! Mire vársz még! Isten indít téged: **Indulj, és menj, hir-
desd szavam. ÁMEN**